

[Boligministeren.]

er blevet brugt uden for hovedstadsområdet i 40-50 pct. af tilfældene, men altså i begrænset omfang i hovedstadsområdet. Hvis der havde været den samme fordeling i hele landet, så havde vi ikke haft nødvendig at indføre disse foranstaltninger. Men i hovedstadsområdet, hvor ordningen således rent faktisk kun er anvendt i et af 10 tilfælde, vil dens ophævelse selvsagt ikke kunne ses som en trussel mod dette byggeris udbredelse, sådan som det ærede medlem hr. Finn Poulsen så stærkt understregede.

Når vi ser på parcelhusbyggeriets meget store vækst i de senere år — det er som oplyst i min fremsættelsestale nået op på 60 pct. af det samlede byggeri i fjor — er der jo også andre forklaringer på denne boligforms store udbredelse end det, jeg allerede har angivet. I det omfang, valget af enfamiliehuse skyldes, at denne boligform passer familien bedst, bør adgangen dertil støttes så langt, som det er muligt, men jeg har påpeget, at en frigivelse uden bremser i overgangsperioden kan betyde en fare for landets byggerytme og prisniveau, som også vil slå tilbage på parcelhusbyggeriet.

Jeg har ved tidligere lejligheder sagt, at valget af parcelhuset i mange tilfælde skyldes de fordele, jeg allerede har omtalt, men når mange boligsøgende, som i dag i og for sig ikke er interesseret i et enfamiliehus, alligevel vælger det, er det simpelt hen, fordi de alene her har set en mulighed for at få en bolig, som ikke stod til disposition i etagebyggeriet. Der er mange unge søgte-par, som på denne måde har anspændt deres økonomi hårdere, end den egentlig kunne klare, men det var deres eneste foreliggende mulighed for at få en bolig, fordi der ikke var nogen bolig til disposition i etagebyggeriet — jeg tør måske sige specielt i det omkostningsbestemte byggeri, hvor lejen stod i forhold til, hvad lønnen kan bære. Der er altså i sådanne tilfælde slet ikke tale om det, man kalder et frit boligvalg. Netop ønsket om at nå dette frie boligvalg må føre til, at der også bliver udlejningsboliger til denne gruppe boligsøgende.

Jeg vil gerne, inden jeg forlader spørgsmålet om parcelhusbyggeriets vilkår under overgangsordningen, rette en anden misforståelse, som jeg har set fremført flere steder. Til påvisning af, at enfamiliehusene rammes

særlig hårdt ved denne finansielle stramning, er det gjort gældende, at overgangen fra den hidtidige nettobelåning — hvor bygherren fik sit kurstab fuldt dækket gennem de optagne lån — til bruttobelåning betyder, at bygherren nu slet ikke mere kan få lån til dækning af kurstab; selv om bruttoordningen skal gælde alt boligbyggeri, ville en sådan udformning af den blive særlig følelig for parcelhusejere og andre, der præsterer større eget indskud. Denne konsekvens ligger heller ikke i den nye bruttoordning; forslaget indebærer, at bygherren fremtidig selv skal bære en forholdsmæssig del af kurstabet svarende til hans eget indskud i øvrigt, men ingenlunde hele kurstabet. Er eget indskud ved byggeriet 25 pct., betyder forslaget, at bygherren selv skal indskyde 25 pct. både af kurstab og byggeudgifterne i øvrigt, medens de 75 pct. af begge dele kan blive belånt.

Jeg håber, at det er lykkedes at understrege, at jeg hverken hidtil eller i de planer, der nu foreligger, på nogen måde har søgt at lægge hindringer i vejen for den udbredelse af parcelhusbyggeriet i forhold til etagebyggeriet, som svarer til en naturlig udvikling på boligområdet.

Jeg har i min fremsættelsestale også redegjort for hele udviklingen under den regulering, vi har haft, og motiveret, hvorfor regulering under de daværende forhold var en simpel nødvendighed. Jeg har analyseret de formål, reguleringen havde, og påvist, at alle disse formål i den forløbne tid er opfyldt. Jeg har gjort det for at gendrive den påstand, at planen om reguleringens afvikling var udslag af en erkendt fejlslagen politik. Jeg understregede, at reguleringen uundgåeligt, når den ikke var total, måtte føre til skævheder på byggemarkedet, og at det nu, hvor formålet efterhånden er opfyldt, må være i alles interesse at søge henimod friere forhold. Blandt de ulemper, som reguleringen har haft, er jo også den, at den ikke har kunnet undgå at gribe forstyrrende ind i allerede lagte byggeplaner; det ligger jo så at sige i selve reguleringens begreb. Vilkårene for en langsigtet planlægning af byggeriet vil ubestrideligt bedres af friere forhold på dette område, men vejen ud af reguleringen må føre over de foranstaltninger, jeg her har peget på.

Når det særlig er blevet anført, at de nye regler griber ind og vælter byggeprojekter,